

בתוכ ביעקב באל שדי. באל שדי דבר עם פקרוש ברוך הווא ולא יומר. ושמי ה' לא נודעתי להם, לדבר עם בדרכה זו

שהיא עליננה.

וארא אל אברם אל יצחק ואל יעקב. אמר רבי חייא, בחריר האבות היה יעקב, שהוואה שלמות הפל. בכלם בתוכ אל אברם, אל יצחק, וכו' התוספה אותן אהמת, שפטות ואל יעקב. התוספה בו ר', להראות שהוואה שלם יותר מכלם, ועם כל זה לא זכה להשתמש בו במשה.

ונם הקיימתי את בריתם אתם לחת להם את ארץ בנען, משום שנמולו. שכל מי שנמול, יורש את הארץ, שהרי לא יורש ארץ אלא צדיק, וכל מי שנמול נקרא צדיק, שפטות (ישעה) ועמד כלם צדיקים לעולם יורשו הארץ. כל מי שנמול ושותר אותן הברית הזאת, ונקרו צדיק. בא ראה מישך, שכל ימיו לא נקרו, צדיק עד שומר אותה ברית, אותן ברית הקדש. בין שומר אותן, נקרו צדיק, יוסף הצדיק. רבי שמעון היה ישב יום אחד, ורבי אלעזר בן עמו, ורבי אבא עמו. אמר רבי אלעזר, פסוק זה שפטות וארא אל אברם אל יצחק ואל יעקב וגוי, מהו וארא? ואדבר היה צריך לשבת? אמר לו, אלעזרبني, וזה סוד עליון.

בא ראה, יש גנים שנראים ויש גנים שלא נראהין. ואלו ואלו הם סוד עליון של האמינה, ובני אדם לא יודעים אותו ולא מסתכלים בו. ואלה שנראים לא זכה בהם אדם, עד שבאו האבות ועמדו עליהם, ועל זה כתיב וארא, שניאו אותם גנים שהתגלו.

עמיה קדשא בריך הויא, ולא יתיר. ישמי יי' לא נודעתי להם, למלא עמהון בדרגת דאייה עלאה.

וארא אל אברם אל יצחק ואל יעקב. אמר רבי חייא, תשבחן דאבחן יעקב הוה, דהוא שלו דכלא. בכלחו כתיב, אל אברם, אל יצחק, וביה אטוסף את חד, דכתיב, ואל יעקב. אטוסף ביה ו', לאחיזאה דאייה שלו ימא יתר מפלחו. עם כל דא, לא זכה לאשתטמsha ביה במשה.

ונם הקיימתי את בריתם למת להם את ארץ בנען, (שמות ו') בגין דאתגרו. דכל מאן דאתגר, ירית ארעה, דהא לא ירית ארעה, אלא צדיק, וכל מאן דאתגר, אكري צדיק. דכתיב, (ישעה^ס) ועמדו כלם צדיקים צדיק. כלם יירשו ארץ, כל מאן דאתגר, ונטר האי את קיימא, אكري צדיק, פא חזי מן יוסף, דכל יומי לא אكري צדיק, עד דנטיר הוה ברית, את קיימא קדישא. כיון דנטיר ליה, אكري צדיק, יוסף הצדיק.

רבי שמעון הוה יתיב יומא, חד, ורבי אלעזר בריה, (ישעה) ורבי אבא עמיה. אמר רבי אלעזר, פאי קרא דכתיב, וארא אל אברם אל יצחק ואל יעקב וגוי. מהו וארא, ואדבר מיבעי ליה. אמר ליה, אלעזר בר, רזא עלאה איהו.

פא חזי, אית גוונין דמתחיזין, ואית גוונין דלא מתחיזין. ואליין ואליין, איןין רזא עלאה דמהימנותא, ובני נשא לא ידען ליה, ולא מסתכלין ביה ואליין דמתחיזין, לא זכה בהו בר נש, עד דאתי אבחן, וקיימו עלייהו. ועל דא כתיב וארא, רחמו, איןין גוונין דאתגליין.